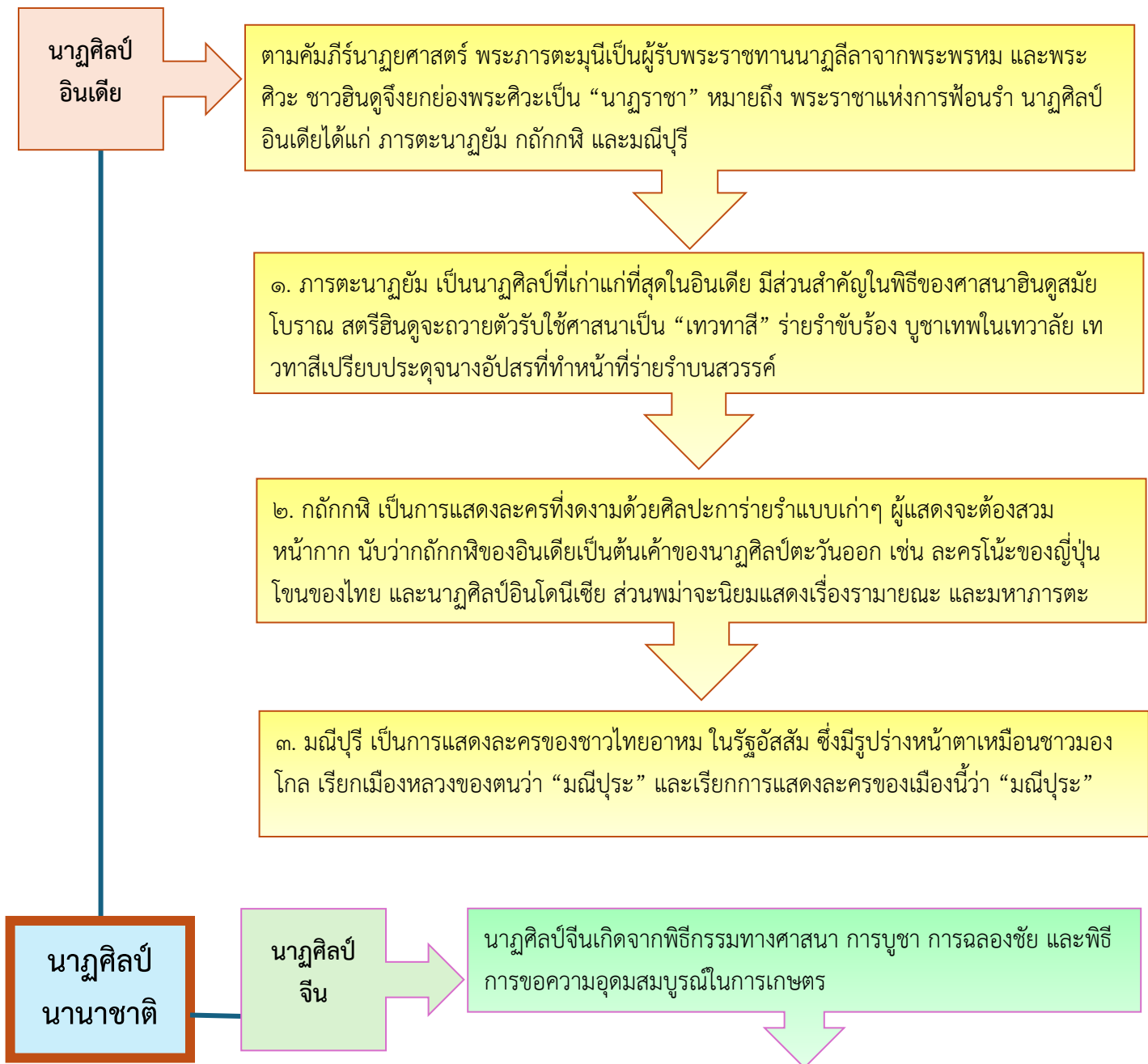

ใบความรู้ที่ ๑๒ เรื่อง นาฏศิลป์นานาชาติ
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๒ เรื่อง เรียนรู้เรื่องราวลีลานาฏศิลป์
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑๕ เรื่อง นาฏศิลป์นานาชาติ
รายวิชา ศิลปะ (ดนตรี-นาฏศิลป์) รหัสวิชา ศ๒๑๑๐๒ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ภาคเรียนที่ ๒

จ๊ว เป็นการแสดงที่ผสมผสานการขับร้องและการเจรจา ประกอบลีลาท่าทางให้ออกมาเป็นเรื่องราว โดยนำเหตุการณ์ในพงศาวดาร ความเชื่อ ประเพณี และศาสนา มาแสดงเป็นเรื่องราว จ๊วที่โดดเด่นชนิดแรง คือละครใต้ (หนานซี) สมัยราชวงศ์ ช่งใต้ จนกระทั่งสมัยราชวงศ์ชิง จึงเกิดจ๊วปักกิ่งถือเป็นศิลปะที่โดดเด่นมาก ลักษณะเด่นของจ๊ว นอกจากการร่ายรำแล้วยังมีการแต่งหน้าทำให้มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว และสีสันของการแต่งหน้าจะบอกถึงบุคลิกและอุปนิสัยของตัวละครแต่ละตัวด้วย

นาฏศิลป์ สากล

นาฏศิลป์ เป็นศิลปะด้านการฟ้อนรำ และละครที่ทุกชาติทุกภาษาต่างปฏิบัติกันจนเป็นศิลปวัฒนธรรมประจำชาติ ซึ่งแสดงถึงความเป็นอารยประเทศที่มีความเจริญรุ่งเรืองทางด้านนาฏศิลป์สำหรับนาฏศิลป์สากลหรือนาฏศิลป์ตะวันตกที่มีการนำไปเผยแพร่และเป็นที่รู้จักไปทั่วโลกนั้นมีทั้งการฟ้อนรำและละคร ซึ่งจะมีลีลาทางนาฏศิลป์ที่เป็นลักษณะเฉพาะที่ทุกชาติทุกภาษาเข้าใจ และยอมรับได้ โดยมีกานำนานาฏศิลป์ด้านนั้น ๆ มาเผยแพร่ในประเทศของตน จนกลายเป็นนาฏศิลป์สากลประจำชาติต่าง ๆ ทั่วโลกดังจะเห็นได้จากลีลาท่าร่ายและการแสดงนาฏศิลป์สากลที่เป็นที่รู้จักกันทั่วไปในโลก ได้แก่ บัลเลต โอเปร่า และละครเพลงบรอดเวย์

บัลเลต (ฝรั่งเศส: ballet) หมายถึง การแสดงที่ประกอบด้วยการเต้น และดนตรีมีลักษณะเช่นเดียวกับอุปรากร เพียงแต่บัลเลตเป็นการนำเสนอเนื้อเรื่อง โดยใช้การเต้นเป็นสื่อ มีกำเนิดขึ้นในสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยาในอิตาลี ต่อมาในศตวรรษที่ ๑๕ จึงแพร่หลายเข้าไปเป็น concert dance form ในประเทศฝรั่งเศสและรัสเซีย ต่อมาในศตวรรษที่ ๑๙ ได้แพร่หลายเข้าไปในประเทศอิตาลี การพัฒนาในยุคนี้คือ นิยมให้ผู้หญิงเป็นผู้แสดงเอก เรียกว่า บัลเลรีนา (Ballerina)

ศตวรรษที่ ๒๐ บัลเลตได้รับการพัฒนาให้มีรูปแบบใหม่ที่เรียกว่า โมเดิร์นแดนซ์ (Modern Dance) คือ การนำเอาหลักของบัลเลตมาผสมผสานดัดแปลงให้เป็นการเต้น โดยไม่ต้องใส่รองเท้าบัลเลต และไม่ต้องใช้ปลายเท้าในลักษณะของบัลเลต ผู้มีบทบาทสำคัญในการประพันธ์เพลงบัลเลต ได้แก่ ไชคอฟสกี โปรโกเฟียฟ คอปแลนด์ และฟัลยา